

Tu je vse naravno, tudi ljudje in — ona. Kmečko dekle, zdravo, krepko, krasno in — zaljubljeno! Zaljubljeno preko ušes.

Koliko sem trpel! Dolgo mi ni verjela. Sedaj je prepričana in oba sva srečna. Srečna! Pojmiš li to besedo?

Sedaj prihaja življenje. To je začetek.

Pridi! Divil se bodeš.

Tvoj

Milan.

Henrik je prečital list. Jeza ga je zgrabila in smejal se je srdito: Pene! Pene!

Prihodnje Milanovo pismo je dobil iz Kajire....

Srcé mi sanja.

Srće mi sanja zlati sên
o srečnih dneh mladosti ...
vanjo mi duh je zatopljen —
o zlati sên, o zlati sên ..
ti si mi vir bridkosti!

Sedaj nadej ni v srcu več,
nadej v lepši dóbi,
vgasnil v njem je zor — blesteč...,
ljubezen v srcu mi — budeč, —
v njem prazno je kot v gróbi!

Zdaj vanj razliva se bridkost,
vzbudeva jo spoznanje,
da minila mi je mladost —
nje radost in pa nje sladkost,
vse minilo kot sanje!

Bogomila.

V odgovor gč. Vandi.

er je že Vanda sè svojim odgovorom gospej Danici na njen članek: »Moderna žena in gospodinjstvo« dregnila tudi mene, urednico, češ, da »urednica sama hvali Danico in odlikuje njene spise«, povedati ji moram to-le:

1. Da Danico hvalim ob raznih prilikah, kjer se le govori o »Slovenki« in naših ženah, je res, kajti prepričana sem, da je Danica — čestite sotrudnice so tudi lahko razvidele iz njenih spisov ter mi gotovo pritrdé — ena najizobraženejših naših žen, ako ni najizobraženejša.

2. Njenih — Daničinih — spisov nikakor ne odlikujem pred kakimi drugimi; sprejemam jih pa v list vedno z veseljem, ker so vedno zanimivi in poučni. Gč. Vanda je pisala proti koncu svojega odgovora »... a jaz se čudim, kako je bilo možno, da Vaš spis ni našel takoj svojega cilja med staro šaro«. Na to moram odgovoriti cenjeni gč. dopisovateljci, da spisa nisem zavrgla zato, ker je imel mnogo pametnih in dobrih idej, dasi je bil nekaterim tu in tam nejasen, onim namreč, ki niso znali, kaj misli Danica, kaj naj bi namreč žena delala, ako ne opravlja hišnih del.

Gospa Danica je v svojem lanskem spisu, katerega večkrat citira gč. Vanda, menila, naj bi žena z opravljanjem kakega poklica — učiteljica, telegrafistka i. t. d. pomagala možu v skupnem budgetu. In tako je tudi letos menila gospa Danica, žal, da tega ni povedala jasneje.

Spisa nisem tudi zavrgla radi tega, ker je res mnogo gospodinj tako pretiranih, kakor jih riše g. pisateljica in te — ako jih je kaj med nami — naj bi tam videle svojo sliko ter svoja hišna opravila opravljale hitreje, dasi natanjko, kar je lahko mogoče in kar gospa Danica tudi dobro ve iz svoje izkušnje.

Na željo g. Danice ne priobčim za sedaj članka, katerega je proti gč. Vandi spisala sotrudnica Ljub a, kajti Danica mi je pisala, da se bode branila sama.

Toliko gč. Vandi v odgovor na to, kar je meni očitala; ob enem si pa usojam prositi, da bi v prihodnje pisala malo mirnejše nego sedaj, kajti nekatere neuljudne besede bodem morala v prihodnje črtati, kljub temu, da mi gč. Vanda to prepoveduje.

Mariča.

O tem in onem.

Pismo I.

Velecenjena gospa urednica!

Bodi! Ugoditi hočem Vašemu ljubeznivemu povabilu, in pisati mesto zasebnih javna pisma. Le nekako tesno mi je. Dasi sem sicer že videl »tiskanega«, pišem sedaj vendar prvič v prozi in »niemand beichtet gern in Prosa«.... »Sub rosa« človek pravi bolj neženirano svoje misli in čuvstva....